

Symposium “Van mankement tot talent”

Vrijdag 8 oktober '10

Hallo, ik ben Ruben Depauw, binnen 10 dagen word ik 16 jaar. Momenteel zit ik in het 5de jaar ASO Wiskunde- wetenschappen in het Sint-Jozefscollege te Torhout.

Helaas ben ik geboren met een ernstige vorm van dyslexie, gecombineerd met ADD. Dit was dan ook de reden dat ik mijn eerste 2 jaar secundair in de 7de hemel gezeten heb met andere woorden in eureka.

Dyslexie is vooral een automatisatieprobleem. Wat voor anderen vanzelf gaat, is voor mij helemaal niet vanzelfsprekend. Het automatiseren van letters, klanken en woorden was en is voor mij een groot probleem. Per letter en per woord moet ik soms nadenken. Als u een beetje wilt weten hoe dat is, moet u 's morgens uw krant maar eens ondersteboven draaien en zo lezen, nee niet een paar zinnen maar de hele krant. Of beter nog, leest u eens een wetenschappelijk artikel, bijvoorbeeld over de relativiteitstheorie van Einstein ondersteboven, doe dat luidop met een hele klas of zaal die meeluistert zoals hier. Dan kunt u eens ondervinden hoe lastig en stresserend dat na een tijdje is.

Dyslexie verschilt van persoon tot persoon. Bij mij lukt stil lezen redelijk hoewel het heel vermoeiend is, luidop lezen is moeilijk. Maar ik heb heel veel moeite met spelling vandaar dat ik een laptop gebruik. Als ik met de hand schrijf, moet ik vaak, nu nog maar zeker in de basisschool, nadenken hoe de letters geschreven worden. Problemen heb je dan met een b waar een r of zo moet aangeschreven worden, d die een stokje van de t krijgt, a en de o die plots het zelfde zijn, u v w m en n zijn moeilijk met al die 'beentjes' en zo verder. Als je dan een woord hebt zoals aluminium dan begin je al te zweten. Als je typt en je tikt op de juiste letter, dan staan alle beentjes er netjes zoals het hoort en als ze dat niet doen, heb je spellingcontrole. Na het niveau van de letters heb je dan de woorden met alle spellingsregels en uitzonderingen. En uitzonderingen op die uitzonderingen. Als ik daar constant moet aan denken, gaat het schrijven ongelooflijk veel te traag. Probeer dan maar eens een les biologie met allemaal moeilijk namen van celorganellen en hun Latijnse synoniemen te volgen, zonder dat er iets aan het bord genoteerd wordt.

Men zegt vaak dat het verbetert met de jaren maar daar ben ik het niet mee eens. Akkoord ik ben vooruitgegaan maar zijn de anderen dat ook niet? Dus dat is bullshit. Het gaat niet over, nooit, never, jamais. Ik heb mij heel lang dom gevoeld, in het vierde leerjaar was ik er zowat van overtuigd dat ik de domste van de klas was.

Het ergste aan dyslexie is dat je anders bent. Met alle gevolgen van dien... Het is ook heel vervelend dat je extra hulpmiddelen nodig hebt. Dan heb ik het over mijn laptop. Soms krijg ik opmerking als 'ik zou kikk dat ook wel willen zukne laptop dat moet toch kwenioe gemakkelijk zin'. Wie dat zegt begrijpt niet hoe het is om als enige van 1200 leerlingen een laptop mee te sleuren. Zij realiseren zich niet wat een extra opgave het is om zelf voor een verlengdraad te zorgen, steeds op zoek te gaan naar stopcontacten, er voor te zorgen dat je laptop veilig staat tijdens LO-lessen en over de middag. Ze beseffen niet hoe vervelend en frustrerend het is om al die domme vragen of opmerkingen te beantwoorden, sticks mee te brengen, de leerkrachten te informeren, en ga zo maar door. Maar vooral om anders te zijn en je kwetsbaar te voelen.

Het grootste voordeel van dyslexie voor mij is dat ik goed probleemoplossend ben en dat ik creatief ben. Er zijn studies gedaan en dan bleek dat mensen met dyslexie beter scoren in het bedrijfsleven. Maar het bedrijfsleven interesseert me geen moer. Probleemoplossend ben je omdat je steeds problemen en vervelende situaties moet oplossen. Creatief ben ik gewoon als compensatie denk ik. Ik heb heel veel verbeelding en ik denk vaak in beelden. Nu ben ik in staat om een foto te nemen in mijn hoofd en die dan voor de rest van mijn leven te onthouden. Maar voorlopig zie ik het als een overwegend negatieve stoornis. Geen handicap, ik ben NIET gehandicapt! En durf dan ook nooit tegen een persoon met een leerstoornis het woord handicap te gebruiken.

Om terug te keren op mijn laptop: die gebruik ik uiteraard voor de spellingscontrole. Het is zever in zakjes als je zegt dat iemand een laptop mag gebruiken maar geen spellingscontrole. Een laptop is perfect te vergelijken met een bril. Een bril mag je altijd gebruiken, stel je voor dat je die niet zou mogen gebruiken op een toets of tijdens een dictee. Vaak stoot je op jaloersheid als je een laptop moet gebruiken. Dit vind ik het meest hatelijke, men wordt toch ook niet jaloers op mensen met een bril.

Nog een probleem is, dat sommige leerkrachten bang zijn om meer tijd te geven. Hun argument is dan: Wat ga je doen in het Hoger onderwijs? Die leerkrachten zouden zich een beter moeten informeren want in het hoger onderwijs krijg je 1/3 meer tijd op examen. Soms willen ze geen uitzonderingen maken. "Voor iedereen gelijk" zeggen ze dan. Nu ja was ik maar zoals iedereen.

Nu ga ik wat reclame maken voor *eurekaonderwijs* (dat kan misschien geen kwaad voor mijn spaarcentjes). Hoe heb ik eureka ervaren? Nu ja, zoals ik al zei: als de 7de hemel. Iedereen heeft er een of andere leerstoornis en meer dan de helft van de leerlingen zat met een laptop in de klas. Het verschil is echt fenomenaal, iedereen begrijpt elkaar daar echt fantastisch. De leerkrachten begrijpen je probleem zonder uitleg, je krijgt extra tijd zonder jaloerse blikken. Bijna al het negatieve van mijn leerstoornis viel weg dus je kunt je voorstellen hoe zalig dat was. Ik heb enorm veel respect voor de leerkrachten die er werken, zij begrepen echt alles, en zij staken enorm veel energie om uiteindelijk het beste uit ons te halen voor de rest van onze studies. De alternatieve manier van les geven, de super uitgedachte enorm goede leermethode, de vaardigheden die me altijd zullen helpen, daardoor en nog door zo veel meer ben ik nu waar ik ben in het 5de jaar ASO wetenschappen, daar twijfel ik niet aan. Heel belangrijk is dat ik daar geleerd heb om na te denken over hoe ik best iets aanpak. We leerden niet alleen studeren maar studeren met onze leerstoornis. Maar daarnaast heb ik vaardigheden geleerd die voor de rest van mijn leven belangrijk en waarschijnlijk onmisbaar zijn. Er werd ook veel aandacht besteed aan het leren aanvaarden van mijn leerstoornis, ik had daar nogal wat problemen mee.

Een klein probleempje is wel dat eureka in Kessel-Lo ligt, dicht bij Leuven en mijn huis in Wingene nabij Brugge. Wat dus wil zeggen dat ik om in eureka te geraken om 5u40 moest opstaan en 3u onderweg was. Uiteraard is dit niet doenbaar om elke dag te doen. En aangezien eureka geen internaat heeft ben ik in een gastgezin geweest. De familie Helsen was mijn gastgezin, een fantastisch lief gezin met 4 superlieve kinderen en 2 prachtouders.

Een ander probleem is dat alles samen het kostenplaatje voor mijn ouders nogal hoog oploopt. Mijn broer is namelijk ook dyslectisch.

Ik ben naar hier gekomen omdat ik een zou willen dat in de toekomst dyslexie even normaal gevonden wordt als bruin haar hebben. Ik dank jullie voor jullie aandacht en vooral de leerkrachten onder jullie dank ik voor hun aanwezigheid en voor de extra inspanningen die ze ongetwijfeld voor leerlingen met dyslexie gaan doen na dit symposium.